

Lars Olsen, lærer i Sørup 1945 – 1949

Lars Olsen, født 1914, død 2017, havde i nogle år været enelærer på Gravsholt Skole mellem Grindsted og Langholt. Med rette fornemmede han, at den lille skoles tid snart var forbi, så han søgte og fik stilling som førstelærer i Sørup, hvor han var lærer og kirkesanger fra 1. marts 1945 til udgangen af oktober 1949. Det er ikke altid let at komme ind i varmen et nyt sted. Fortællingen er først bragt i Lars Olsens bog "Minder fra et langt liv", udgivet 2015 og bringes her i uddrag med Lars Olsens velvillige tilladelse. Her forkortet og let bearbejdet af Niels Nørgaard Nielsen.

Ansøgning om stilling som førstelærer i Sørup

Skolekommissionen fra Buderup-Gravlev Kommune kom en dag på besøg og overværede undervisningen. Lidt efter lidt forsvandt de dog ind i køkkenet til Thora. Jo, konen var det også vigtigt at tage i øjesyn. Men der var noget langt vigtigere. Få måneder forud havde vi fået visshed for, at vi skulle være forældre. Vi glædede os og forberedte modtagelsen ved at spare op til lejligheden. To hundrede kroner i tegnebogen blev det til, en hel månedsløn, og Thora havde aftalt med en dame i Horsens, at hun ville komme og assistere, når behov viste sig. Hun hed også Thora og var vant til at være behjælpelig omkring fødsler. Barnet lod vente på sig, og har sikkert moret sig over at holde os hen i spænding 14 dage. Men tidlig morgen den 15. oktober 1944 kunne Thora mærke, at tiden var kommet. Jeg fik travlt. Hen til lærer Larsen i Horsens Byskole og hyre ham til at tage gudstjenesten for mig, derefter hen at bede Thora i Horsens komme, og inden længe måtte jeg i hast hen til Karl Kroghs og ringe efter jordemoderen. Nogle hårde timer lå foran os, særlig da for Thora, men også jeg følte mig elendig, vidste ikke, hvor jeg skulle gøre af mig selv, skrabede som besat voks af biplader oppe på loftet. Endelig lød indbydelsen til at komme ned og se min datter. Straks ved ankomsten foreslog min Thora navnet Anna Marie. Og derved blev det. Vi opdagede snart, at Anna Marie var meget aktiv og opmærksom. Hun nød det, når vi kom og talte til hende, og det varede ikke længe, før hun sagde "Uua", når vi fortalte hende noget.

Sørup Skole

Hvad ansøgningen til Sørup angik, så trak tiden ud. Jeg erfarede, at de havde indhentet oplysninger om os både her og der, men intet skete. Endelig fik vi besked på, at jeg enstemmigt var indstillet som nr. 1 og dermed sikker på kaldelse. Vi fortalte nyheden til Anna Marie, og hun lyttede opmærksomt. Om hun allerede dengang med sine fire måneder på bagen kunne sige "uha", husker jeg ikke,

men i så fald kunne hun nok have grund til at sige det, skulle vi senere erfare. At det trak så længe ud med afgørelsen skyldtes de mange ansøgere, så vidt jeg husker omkring 60. Man havde haft et stort job med at se nærmere på dem. At det netop blev mig, har min store velynder P. C. Poulsen på Åby Højskole nok sin andel i. Hans broder, Jens Poulsen, var nemlig den stedlige sognepræst og skolekommissions formand. Naturligvis har han rådført sig med sin storebror i Åby, som har skamrost mig.

Afsked med Gravsholt

Så gik det ellers løs med flytteforberedelser og planer om indretningen af vort nye hjem. Nu ville vi have telefon, et længe næret ønske, men på telefonkontoret i Aalborg meddelte man, at

der var to års ventetid. Det var jo under krigen, med mangel på såvel apparater som kobbertråd. Jeg kom så i tanker om, at jeg for et par år siden forgæves havde søgt om telefon på Gravsholt, og ekspedienten sagde så, at nu kunne jeg få den straks med telefon nr. 2 i Sørup. At få telefon var dengang virkelig en begivenhed.

Det var med vemod, vi tog afsked med Gravsholt Skole og beboerne på stedet, og vi kom til at længes tilbage. Når vi senere kom på enen, ville Thora ikke se skolen, det var for stærkt.

Sørup på den forkerte side af fjorden

Enstemmigt indstillet som nr. 1 tydede på, at vi havde noget godt i vente - troede vi da. Den sidste dag i februar 1945 ankom vi med vort flyttelæs. Det var en råkold dag, men vi blev pænt modtaget. Der var fyret op i kakkellovnen og dækket kaffebord til os. Tante Marie fra Aalborg var med, og mens vi tumlede med møblerne, tog hun sig godt af fire måneder gamle Anna Marie. Hun nød at gå rundt med den lille stump i armene. Nu var man så blevet førstelærer, det lød af lidt mere end enelærer, uden dog at give mere i lønposen, men med fordel af at have de syv årgange af elever fordelt på fire klasser frem for to. Alt tegnede foreløbig lyst. Lærerinde fru Nørholm var en midaldrende dame, et elskeligt menneske at arbejde sammen med og dertil velbegavet og energisk. Hun havde regneundervisningen i alle klasserne og var et talgeni. I sin fritid sad hun og tumlede med matematiske formler fra seminarietiden, dem de fleste af os andre for længst havde glemt. Hun var respekteret og afholdt af alle.

Elever og lærere ved Sørup Skole 1946. Til venstre lærer Anne Marie Nørholm, til højre lærer Lars Olsen. Under ham Thora Olsen med datteren Anna Marie. Foran dem lærer Bundgaard

Skolen havde gymnastiksal, hvilket dengang var en sjældenhed på landet. Der var blot det minus ved det, at salen også benyttedes som forsamlingshus og derfor ikke kunne holdes ren. Under gymnastikken hvirvlede støvet op fra bræddegulvet, og bade faciliteter var der ikke. Når de unge holdt bal, kunne støjen nok virke generende for os. Kombination af gymnastiksal og forsamlingshus havde sine problemer, erfarede vi efterhånden.

Glade majdage i 1945

Mens vi endnu var nye i Sørup, oplevede vi befrielsen. Efterhånden kunne det ikke skjules, at tyske hære led alvorlige nederlag, og at tyske byer lå i ruiner. Hitlers død den 29. april vakte håb, men også bekymring, idet efterfølgeren general Dönitz erklærede, at krigen ville fortsætte. Ved vor sydgrænse stod Montgomery med en engelsk hær, parat til at gå ind i Danmark, og man frygtede, han ville møde hårdnakket modstand fra de tyske styrker i landet og Danmark dermed blive krigsskueplads. Om aftenen 4. maj 1945 sad vi sammen med nabokonen Else og lyttede til den engelske radio. Det var de sædvanlige krigsberetninger, og speakeren skulle netop til at slutte, men gjorde en pause, som havde han tabt mælet, og så kom budskabet, at de tyske hære i Holland, Nordvesttyskland og Danmark havde overgivet sig. Vi blev overvældet af glæde. Thora og Else måtte have lommeørklæderne frem.

Lærer Niels Bøcher Frederiksen fra Fløe - hans påklædning er så vidt vides udtryk for hans sans for sort humor

De følgende dage levede vi i en lykkerus. Modstandsfolkene med de blå-røde armbind kørte rundt og arresterede tyske håndlangere. Der blev ikke taget på dem med fløjlshandsker, heller ikke ”tyskerpigerne”, de såkaldte feltmadrasser. Kun få havde medlidenhed med dem. Et lille eksempel: Min nabolærer Bøcker Frederiksen i Fløe, en hård negl, arresterede løs. En, som lige skulle have skoene på inden afgang, fik den besked, at der, hvor han skulle hen, kom man på hosefødder. Konen spurgte grædende, hvor de kørte hen med ham, og fik svaret, at det ville fremgå af dødsannoncen. Nogle havde nok vist tyske sympatier, men ikke generet landsmænd, og de blev hurtigt løsladt. Det gjaldt blandt andet en af vore naboer, der havde været i tysk tjeneste som vagtpost, men til sit held aldrig brugt sit skydevåben mod landsmænd. Tilbage blev de mere ondartede med danske liv på samvittigheden. De fik hårde fængselsstraffe eller blev dødsdømt.

Vi så tyske soldater vandre flokkevis og slukørede mod Viborg for at komme hjem. Et sølle syn, sammenlignet med overmodet, de kom med 9. april 1940. Nogle havde skaffet sig gamle barnevogne eller andet på hjul til at transportere de fødevarer, de havde hamstret for deres sidste penge, for at bringe dem hjem til det sultende Tyskland. Alt blev dog taget fra dem ved grænsen. Soldaterne kastede alt fra sig, de kunne undvære, så vejgrøfterne flød med hjelme og gasmasker. Danske lastbiler fulgte hurtigt efter for at samle op. Der kunne jo tænkes at være våben og håndgranater efterladt, hvilket dog vist var sjældent. I den henseende opførte soldaterne sig hensynsfuldt.

Marie og Marius Dalgaard

Retsopgøret

Et retsligt opgør mod danske landssvigere måtte komme. Hadet var så voldsomt, at folk ellers ville tage sagen i egen hånd med en ”lange knives nat” som resultat. Eftertiden har kritiseret indførelsen af dødsstraf med tilbagevirkende kraft, men dengang var den almindelige mening, at sådan måtte det være. Det drejede sig om banditter, som havde tyranniseret og voldt fængsel, frygtelig tortur og død for mange landsmænd. Det er den velkendte fejl, at man bedømmer fortids begivenheder efter nutids målestok. Derimod kan det kritiseres, at nogle af de små fisk fik alt for hård en dom sammenlignet med de store, som forstod at trække sagen i langdrag og drage fordel af den efterhånden mildere stemning.

Sørup en skuffelse

Den pæne modtagelse, vi havde fået, gav store forventninger, som dog snart ændrede sig til skuffelse. Vi befandt os rigtig dårligt. Det følte, som vi blev mødt med skepsis, for ikke at sige modvilje, fra beboernes side. Man undgik os. Vi følte os

isolerede og længtes tilbage til Gravsholt med det nære forhold mellem lærerfamilie og forældrekreds. Der gik en rum og ubehagelig tid, inden det gik op for os, hvordan tingene hang sammen. De havde relation til min forgænger i embedet gennem en menneskealder, lærer Dalgaard. Han var en velbegavet, men myndig og stejl herre. Det sagdes, at han gennem årene altid havde haft en eller anden sag løbende. Jeg fandt en bunke sagsakter, som han havde glemt

at fjerne. Lutter småting, som kunne være ordnet ved en venskabelig snak, men Dalgaard valgte i stedet indberetninger til såvel skoledirektion som politimester. Folk holdt sig på afstand af frygt for at blive hængt ud for et eller andet. Resultatet blev, at han styrede lokalsamfundet og sad på de stedlige tillidsposter ved hjælp af nogle få støtter, som leflede for ham ved at bringe ham i forslag, mens flertallet ikke vovede at stemme imod af frygt for at pådrage sig hans uvenskab. Han sad fast i sadlen, også i kraft af sit politiske engagement i partiet Venstre, hvor han var kredsformand og meget respekteret for sin indsats. Den tilvante kulde i omgang med beboerne og den indestængte uvilje mod ham blev overført på mig, og den rolle passede mig dårligt. Uviljen mod læreren viste sig også i skolen. Kunne knægtene i ubemærkethed lave numre, var de parate, og jeg skulle selvfølgelig også prøves af. Derfor kørte jeg dem stramt og bremsede anslagene temmelig håndfast. Det fik følger.

Peter Pinstrup

Et lynnedslag rensede luften

Det lokale medlem af sogneråd og skolekommission Peter Pinstrup indfandt sig med meget alvorlig mine og lod mig vide, der var blevet klaget over mig. Thora løb grædende ud i køkkenet. Jeg bad om at få at vide, hvem der havde klaget, og hvad klagen gik ud på. Det ville han ikke oplyse, men lod mig nærmest forstå, at misfornøjelsen med min hårdhændede måde at tage tingene på var almindelig. Jeg fandt fremgangsmåden lusket, blev vred og betroede ham, at jeg var lige så misfornøjet med Sørupfolkene, som de åbenbart var med mig, og at jeg ville søge derfra ved først givne lejlighed. Det er den eneste klage, jeg gennem mit lange lærerliv har været udsat for. Jeg tog den meget alvorligt og begyndte omgående at skrive ansøgninger og averterede også i "Folkeskolen" om embedsbytning. Alle sejl blev sat til for at komme væk fra Sørup og helst nordenfjords til vendelboerne igen, for de himmerlændinge var åbenbart et lusket folkefærd.

Om et besøg og en brækket arm

En invitation til en kop kaffe søndag eftermiddag hos Jens Pedersens på Sørup Hede forbavsedde os lidt, idet vi havde dem mistænkt for at være blandt de anonyme klagere. Der havde vi dog skudt forbi. Det var hyggelige og rare mennesker. Vi fik en skøn eftermiddag sammen, og de bad os blive til aftensmad også. Da vi ud på aftenen skulle hjem, viste det sig, at vinden var taget kraftigt til, og det var en bælgmørk efterårsaften, hvor man hverken kunne se vej eller sti. Jens Pedersen og konen fulgte os på vej, han foran med en tændt flagermuslygte og et reb på promenadevognen med Anna Marie, mens jeg gik bagved og styrede vognen. En forfærdelig tur var det, tværs over heden, hvor vognen hoppede op og ned i ujævnhederne, så jeg havde fuldt op at gøre med at holde vognen på ret køl.

Pludselig snublede jeg over en bylt tøj. I første omgang troede jeg, det kun var et tæppe, som var faldet af vognen, men det viste sig, at Anna Marie lå i bylten. Da vi var kommet hjem og havde fået Anna Marie viklet ud af tøjbylten, klynkede hun nok en smule, men ikke mere end hvad der kunne ventes efter at være blevet afbrudt i sin søvn. Vi var lettede over, at hun nok var sluppet vel fra faldet. Så kom vi til at se, at hendes ene arm var kroget, så helt forkert ud, og hun kunne ikke bevæge den. Vi tilkaldte lægen, som konstaterede, at armen var brækket, men beroligede os med, at det ikke voldte så lille et barn større smerte. Næste dag tog vi til Aalborg Sygehus og fik armen lagt i gibs. Både Thora og jeg havde det forfærdelig dårligt med den historie. Den, der tog det bedst, var Anna Marie. Hun sang hele vejen hjem i bussen.

En opinionsændring

Uden at vi anede det, var der ved at danne sig en bevægelse til fordel for os. Snakken gik om klagen og om, at vi for fuld fart søgte væk. Vi fik en anelse om, at noget var i gære, da telefonen en dag ringede. Thora tog den. Vedkommende præsenterede sig som fru Mikkelsen. Thoras ben begyndte at ryste, for det var almindelig kendt, at fru Mikkelsen var en respektindgydende dame, som ikke var rar at bide skeer med, så hun ventede en ordentlig opsang. Men fru Mikkelsen var meget venlig, spurgte til, hvordan vi befandt os, hvordan det gik med vores lille pige og sluttede med at invitere os til spisning. Mikkelsens havde en af de større gårde i skole-distriktet. Vi var helt benovede, og det blev et vældigt gilde med andesteg - og det hele i selskab med et passende udvalg af de veletablerede familier i distriktet.

Christian Ditlev Pedersen

Næste overraskelse kom ved et møde i husmandsforeningen, som havde det halve Sørup som medlemmer. I sin velkomst rettede formanden Christian Ditlev Pedersen uventet nogle anerkendende ord til mig, som jeg følte havde forsamlingens tilslutning. Jeg var nær faldet ned af bænken af forbavelse, mens Pinstrup så forlegent ned i bordpladen. Han følte vel, at der i de pæne ord lå en skjult finte til ham. Hvad der sikkert også gjorde. Pinstrup blev for øvrigt en af vore bedste venner. Situationen havde vendt sig 180 grader. Pludselig var folk blevet venlige og imødekommende.

Et opgør med fortiden

Nu havde vi altså fået skulderklap fra både gårdmænd og husmænd, og i særdeleshed var støtten fra husmandsforeningen ikke at kimse ad. Den var talstærk og formanden meget energisk. Han kom en tid efter og betroede mig, at nu skulle der ryddes op. De få stykker, som havde stået sammen med Dalgaard og gensidigt støttet hinanden ved valg til tillidsposter, skulle strittes ud. Første offer var en ældre mand, som gennem en årrække havde siddet i menighedsrådet. Formanden bad mig tage mod opstilling til det kommende valg. Jeg blev valgt, og den anden gled ud. Det gjorde mig lidt ondt, for han var et rart menneske, men husmandsforeningen havde fået blod på tanden. Det var i den kreds, man især havde murret over lærer Dalgaards magtstilling, mens de større landbrug havde en del til overs for ham på grund af hans indsats i Venstre.

Nu fulgte et dejligt samarbejde i Sørup. Vi fik de lokale foreninger samlet om foredragsrækker og fik lavet bibliotek. Fra lærer Dalgaards tid var der, hvad man kaldte en folkebogsamling, der var skilliget sammen til. Al ære for det, men tiden var løbet fra den form. Der var kun tale om skønlitteratur, oftest den mindre lødige, og bøgerne, som kun var forsynet med en syltetøjsetiket på ryggen med titel og forfatternavn, var svære at holde styr på. Vi ville have et rigtigt bibliotek.

Biblioteksprojektet kostede penge, så vi lavede en basar med et antal lodder, som vi mente kunne afsættes i heldigste tilfælde. Beboerne ofrede rundhåndet gevinster i form af høns, æg og sågar en levende 6-ugers gris - at afhente hos giveren - og hvad de ellers kunne finde på, samt rede penge. Grisen vandt vi for øvrigt selv og fedede den op, så der var sul til lange tider. I store annoncer blev basaren averteret i Midthimmerlands Folkeblad til en nærmere bestemt lørdag og søndag eftermiddag. Det blev en ganske overvældende succes, for der havde aldrig før været basar i Sørup, og folk strømmede til. Allerede lørdag blev tombolaen næsten udsolgt. Ærgerligt at vi ikke havde lavet flere lodder, men det blev der rådet bod på. Flere gevinster skaffedes i hast, og søndag formiddag sad vi i vores spisestue med en stak nitter fra dagen i forvejen og rullede dem om en strikkepind, smadder ulovligt, men nu så lang tid efter kan det

Alfred Alstrup

vel røbes uden risiko, og det gav ekstra mønt i kassen. Vi stod nu med en pæn sum penge, og med bistand fra førstelærer Alstrup i Støvring, som var pioner inden for bibliotekssagen, fik vi et dejligt bibliotek, med fag- og skønlitteratur ordnet efter bibliotekernes decimalsystem og statstilskud i forhold til egne indsamlede penge. Vi var nu en gren i landets biblioteksvæsen og kunne trække på andre biblioteker, Støvring, Landsbiblioteket i Aalborg og helt til tops i systemet om nødvendigt. At man nu i Sørup kunne skaffe en hvilken som helst bog i kongeriget fandtes imponerende, og beboerne kom flittigt, ikke blot for at låne bøger, men også for at få en hyggesnak, og derved kom jeg tættere på folk og egn.

Små, pudsige oplevelser fulgte med. Der var for eksempel læsehesten Schrøder, som lånte bøger i massevis, men aldrig selv kom i biblioteket. Han sendte blot bud efter ”nogle gode bøger” via skolebørnene. Nu kunne jeg jo ikke vide, hvad han forstod ved ”gode bøger” og forsøgte med en lille gavtyvestreg at få ham til at møde op selv og vælge. I skolens gemmer havde jeg fundet et gammelt, støvet historisk værk i fire digre bind, hvert på hen ved 1000 sider. Jeg sendte ham bind 1 med tilbud om at følge op med endnu tre bind. Han reagerede anderledes end forventet, bad mig sende ham de øvrige bind, for det var den bedste bog, han nogen sinde havde læst.

En større restaurering

Lærerboligen var upraktisk indrettet. Den forrige lærerkone brugte bryggerset til daglig madlavning og havde kun sit fine køkken til pynt. Vandhanen var derfor anbragt i bryggerset, som også var baggang. Her var der også dør til spisekammeret, et stort rum indrettet som halvdyb kælder, med skodder for vinduet. Thora ønskede at bruge køkkenet til sit formål, men arbejdsgangen var besværlig med løben mellem bryggers, køkken og spisekammer. Så tog hun et stihæfte, tegnede rummene op, som de var, talte antallet af skridt, hun måtte tage i dagens løb, og omregnede dem til kilometer. Derefter viste hun ved en ny tegning, hvordan det kunne laves vældig praktisk ved en ombygning og med toilet og badeværelse i tilgift. Toiletforholdene bestod ellers af vandhane med jernvask i bryggerset plus et gammeldags das i udhuset sammen med elevernes - og som deres med to huller i brættet, så der var taget højde for fuldt brug. Stihæftet sendte Thora til sognerådet, som vist morede sig over den nøje beskrivelse af eksisterende forhold og fandt forslaget til nyindretning vel gennemtænkt. Ombygningen blev bevilget, og vi fik et dejligt køkken med vandhane, stålvaske og bord med masser af skuffer. Endvidere toilet med bruser og varmt vand. Det varme vand klarede smeden i Støvring ganske primitivt ved at lægge en ring af vandrør i komfurets fyrrum.

Gode venner af forskellig støbning

Blandt vore gode venner i tiden i Sørup vil jeg specielt nævne to med hver sit særpræg, nemlig førstelærer Alstrup og forfatter og lærer Hans Povlsen, begge Støvring. Alstrup var en barsk type, som helst strøg folk mod hårene. Med ham havde jeg et nært samarbejde om biblioteket. Til eksempel kan jeg nævne hans 60 års fødselsdag med 60 gæster. Da han inviterede os, tilføjede han, at vi var nummer 59 og 60. Det har han muligvis sagt til os alle. Stor fest på Støvring Kro med bugnende borde og intet sparet. Efter velkomsten frabad han sig taler. Han ønskede ikke at høre på al den snak, men skulle nok selv klare, hvad der skulle siges. Det var Alstrup i en nøddeskal.

Jeg mindes også et eller andet møde på Støvring Kro, hvor Alstrup stod og talte med en herre, jeg ikke kendte, og han præsenterede mig for ham. ”Nå, lærer Dalgaards efterfølger”, sagde

herren og lo. ”Lærer Dalgaard holdt mig ellers godt til ilden”. Så fortalte Alstrup ham, at jeg var en af de få, som ikke manglede sukker, for jeg var biavler. Det var jo en beskyldning for kriminalitet, for det var strafbart at bruge den tildelte ration bisukker til husholdningen. Men den fremmede morede sig tilsyneladende over historien. Bagefter spurgte jeg Alstrup, hvem den tiltalende mand var. ”Kender du ikke ham? Det er da vores politimester, Fogh Petersen i Nibe”!

Hans Povlsen

Hans Povlsen var en helt anden type, venlig og beskedent, men en betydelig personlighed med egne meninger om tingene; idealist om en hals og vistnok overbevist kommunist, omend ikke den leninistisk-stalinistiske udgave. Pædagogisk var han nærmest på linje med Rousseau: Mindst mulig indgriben fra opdragerens side. Barnets naturlige nysgerrighed og arbejdslyst vil af sig selv udvikle dem til personligheder. Udvikler børn sig i en forkert retning, er det en følge af påvirkning fra voksne. På det grundlag indrettede Hans Povlsen sin undervisning, og takket være hans personlighed gav hans frie metoder ingen disciplinære vanskeligheder. Blandt hans forfatterskab kan nævnes digtsamlingen ”I Himmerlands Dale”, små perler med folkelivet taget lige på kornet.

Afsked med Sørup

Vi var faldet godt til i Sørup. Måske var vi endt i Støvring, efter at Sørup skole blev nedlagt ved centralisering. Men noget andet skete. Stillingen som førstelærer i Saltum blev uventet ledig. Læreren, som kun havde været der et par år, følte sig ikke hjemme. Jeg på den anden side havde aldrig kunnet glemme Saltum, led nærmest af et Saltum trauma. Jeg lagde billet ind og blev kaldet fra 1. november 1949 at regne. At vi ville flytte vakte forbavelse i Sørup. Flere spurgte, hvad de havde generet os med, for det måtte da være misfornøjelse, som fik os til at flytte. Logisk set var det også tåbeligt, men logikken var her sat ud af spillet.

Anna Marie ved vandpumpen

Beboerne tog pænt afsked med os. En deputation med Peter Pinstrup i spidsen overrakte os et dusin spiseskeer i tretårnet sølv fra beboerne. Han var endog så venlig at sige, at man hellere havde givet os dem for at blive. Forholdet til Pinstrup havde vendt 180 grader, siden han i sin tid overbragte en klage over mig.

Flytningen af indboet besørgedes af en flytteforretning i Aalborg, og far klarede bistaderne med sin gamle lastbil. Bierner reddede ham fra en bøde. Han var klar over, at bremserne ikke havde det for godt, men stolede på sit held. For en gangs skyld slog heldet fejl, for da han kom i nærheden af Ellidshøj, blev han standset af politiet og den motorsagkyndige. Men netop som de skulle i gang med undersøgelsen fløj et par undvegne bier om dem, og da de blev klar over, bilen var lastet med bier, bad de ham forsvinde hurtigst muligt. Den historie har vi moret os meget over, og det var en af fars yndlingshistorier.